

Пѣсень на Панагюрскитѣ възстаници

въ 1876 г.

Бойтъ настана, тунатъ сърдца ни,
Ето ги близо наш'тѣ душмани,
Дързость дружина вѣрна сговори,
Ний не сме вече рая покорна.

Туй дълго робство намъ се потърси
Вишниятъ гнѣвно намъ се навѣси.

Врѣме е нашии срамъ да измиемъ;

Сладка свобода съ кръвъ да сдобиемъ.

Нека съ тозъ ударъ врага да смажемъ,

Нека му гордо, братя, докажемъ,

Че сме строшили мръсни окови,

Че сме свободни, а не робови.

Гледайте въ този прѣпорецъ красенъ.

Лева какъ тича воленъ ужасенъ,

Левове всички днесъ се явете

Люто и страшно ви заревете.

Кого ли плашятъ турци злокобни?

Нихната ярость, удари злобни

Щжатъ се разбиятъ тѣ като слаби

Въ нашата правда, въ нашиѣ саби.

Ний за живота нѣмаме жалость,

Но да не умрѣмъ братя на халость,

Нека се мжчемъ колкото можемъ,

Повечъ душмани ние да смажимъ.

Ако пъкъ паднемъ въ битката славно,

То въ България щжатъ незабавно

Нови юнаци пакъ да възстанятъ

И вмѣсто наши бой ще захванятъ.